

[Jørgen Gram.]

Ligesom andre beklager jeg og staar ganske uforstaaende over for det Forhold, at den forhenværende Udenrigsminister, det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, i Gaar stærkere, end nogen anden kunde gøre det, undergravede den Note, som han selv har været med til at forme og har foregivet at staa bagved. Nu er det kun en Frase, dette med den naturlige Selvbestemmelsesret, som den omhandlede Befolkning jo ingen Mulighed har for at udøve. Er det da nødvendigt, spørger jeg det ærede Medlem, at give denne Befolkning, hvoraf i hvert Fald mange altid har staaet os nær, en saadan Knytnæve i Ansigtet? De har jo dog den danske Nations Ord for, at de skal ikke blive glemte. Staar det ærede Medlem Hr. Christmas Møller efter sin egen Mening med en saadan Udtalelse bag Noten? Forhaabentlig staar det ærede Medlem ensom med dette sit Standpunkt og med denne Tankegang, for hvis det ikke er Tilfældet, er det næsten uforvarligt, at vi nu i 2½ Aar har været med til at støtte den vaagnende Danskhed dernede.

I de danske Kredse i Sydslesvig hersker der en dybt alvorlig Stemning. Med alt, hvad man sydfra kan sætte paa Benene, med Vold og Magt vil man knuse Danskheden, og nu som før bliver alle Midler brugt. En Fremtid under de haardeste Vilkaar synes at ligge foran i selvsamme Øjeblik, som man haabede at blive befriet for tysk Tvang.

Danmark maa ikke svigte. Det var § 5 med Haabet om vor Selvbestemmelsesret, som var den store Hjælp til at holde Danskheden oppe i Nordslesvig og give den Grøde i vor Udlændighedstid. Derfor vedtog det sønderjyske Næstret den 28. Juni 1947 en Henvendelse til Regeringen paa Baggrund af vor egen Erfaring, om for den sydslesvigske Befolkning at opnaa en Løfteparagraf, saa at Befolkningen efter en Aarrække efter eget Ønske kunde udøve sin naturlige Selvbestemmelsesret. I den store kompetente Forsamling var der kun een, der gik imod Henvendelsen. For os er det dyb Alvor. Og for Sydslesvigernes fortsatte Mulighed for dansk Virke er det en Nødvendighed at have en saadan Bestemmelse som Beskyttelse mod Anklager for Landsforræderi.

Nu er der fremkommet en Henvendelse fra 121 Underskrivere, af hvilke der er 20—30 fra Nordslesvig. Denne Henvendelse gaar i modsat Retning. Offentligheden vil nok hurtigt faa Beviser for, at et mangedoblet Antal Sønderjyder, med Navne, som

altid har staaet i allerforreste Linie i den sønderjyske Folkekamp, paa bred Basis gaar stærkt ind for, at der ved Fredsslutningen i en § 5 sikres den sydslesvigske Befolkning den Ret, som skaber fri kulturel og politisk Udviklingsmulighed. Sker det ikke nu ved Fredsslutningen, sker det aldrig. Som andre frie Lande gør det, maa ogsaa Danmark staa bag sine Landsmænd, som er og vil være danske. Vi har Forpligtelser over for dem, ikke mindst naar de som nu er i Nød.

Der er henvist til, ogsaa i Henvendelsen fra de 121, at en Forbindelse med Sydslesvig kan skabe Fare for Nordslesvig. Ingen behøver at nære Ængstelse for Nordslesvigerne. Deres Danskhed vil under alle Forhold staa sin Prøve. Og saa skal vi i et Grænseland tage, hvad der maatte komme.

I „Flensborg Avis“ for den 2. Oktober 1947, altsaa i Gaar, staar der en Artikel med Overskriften „Det haster“. Der peges paa Flygtningenes overvældende Indtrængen i Administration o. s. v.

Den højtærede Udenrigsminister gav Udtryk for, at muligvis burde den danske Rigsdag enes om nye Ting, efter som Forholdene paabød det. Jeg synes, at Efterretningerne dernedefra skaber Beviser for, at Tiden til dette allerede nu er inde, og jeg haaber, at det danske Folk vil yde sin Medvirken til, at Regeringen maa hjælpe Sydslesvigerne til om muligt at faa en § 5, saa at de engang kan afgøre deres Skæbne selv. Uden Frankrigs Hjælp havde vi aldrig faaet vor § 5 i Sønderjylland. Her er ingen anden mere pligtig til at hjælpe end Danmark.

Bøgholm: Set ude fra Europa maa meget af det, der forhandles i denne Sal, forekomme næsten uvirkeligt. Ude i Europa føres i Dag Kampen for og imod, om Demokratiet skal klare Stillingen eller ikke. Dø er Problemet, om Demokratiet skal gaa til Grunde i Sult, blive afløst af Tidens nye totalitære System, Kommunismen, vor Tids Nationalsocialisme. Her føres der en Debat, der paa mange Maader bestaar i en polemisk Udnyttelse af Citater, hvor man føler sig tilbage i Tiden før Verdenskrig og Krise.

Det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft udtalte i sin Tale i Gaar, at det var nødvendigt at samle Kræfterne ogsaa i dette Folk, en Udtalelse, hvis Rigtighed sikkert ikke vil blive benægtet fra nogen Side. Men det ærede Medlem fortsatte med at kalde til Strid, at kalde til Valg.

Jeg skal lade dette ligge. Det, der for mig har den afgørende Interesse, er Spørgsmaalet om, hvorvidt Socialdemokratiet er